

Naročnina: doma naskü-
pni naslov mesečno 2 D.,
na posameznoga 2 Din.
50 par.

V inozemstvo mesečno
6 Din, Z. M. Listom, M.
Ogracekom i kalendarom
letno 100 Din.

Plačati se mora bar me-
sečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi
hš. 67, uprava v Črensov-
cih, Stov. Krajina.

Cena oglasov:
cela stran 800 Din., pol
strani 400 Din. i tak niže.
„Poslano“ i med tekatom
vsaka reč 2 Din. Mail
oglasi do 10 reči 5 Din.,
više vsaka reč 1 D. 50 p.
i oglasna taksa posebi.
Popust po dogovori.

Naših veselje v Argentini

Prečastiti gosp. urednik! Iz dalne tuje dežele se oglasimo v Novinaj. Čteli smo v teh, ka se je nekšl gospod iz Maribora izjavo, ka smo mi najbolje pokvarjeni. To je velika krivica. Ne hvalimo se, kakšl smo, ali to pa lejko povejmo, da naš delaven narod iz Slov. krajine povsod dobi pohvalo i zmed tistih, ki se po sveti razteplejo, so naši iz Slov. krajine, edni tih najbogšl. Kak je pisala od duševnoga veselja tista deklina iz Francije, ravnotak tüdi mi vam naznamo veliko veselje. Po dugih letaj smo meli prvo slovensko božo službo v predmestji glavnoga mesta Argentine, Buenos Airesa, i to 14. junija v Avellanedi. Izseljeniški duhovnik, g. Hladen Janez, so nam služili sveto mešo i tak lepo predgali, kak da bi vidili v naša srca i spoznali naše žele. Srce se nam je genolo, kda smo pri lepo okinčanom oltari Srca Jezuzovoga poslušali sveto mešo, popevali naše slovenske pesmi. Oči so se nam zarosile pri toj lepoj pobožnosti. Po njej smo se dali fotografirati i smo bili zbrani vsi na skupnom obedu v krčmi našega človeka, Trplan Karola z Markovec, pri šterom obedu so nas g. duhovnik prav lepo pozdravili i vsi smo njim na zdravje tüdi kupico spraznili. Vsi Slovenci smo bili zbrani kak najbolšl bratje od Rabe do Trsta i Gorice. Junija 28. smo pa meli popevane litanije, pri šterih je popevao mešanl zbor iz Slov. krajine. V gostilni našega domačina Celec Števana iz Slaveč smo se zbrali i po našoj domačoj reči smo si dosta lepoga pogučali. Jako lepo so nam pri večernici predgali od sveto živočega püšpeka Slomška naš izseljeniški duhovnik, k šteroml govori smo se zbrali pod našimi zastavami i se dali znova slikati. Jako dosta sta se trüdila za to lepo slovesnost Ütroša Števan i njegova žena Kata. Pozdravljamo vas g. urednik i vse naše domače v Slov. krajini izseljenci v Argentini iz občin: Törnische, Bogojina, Hotiza, Búdinci, Filovci, Ivanci, D. Bistrica, Markovci, Dolina, Čepinci, Šalovci, Lucova, G. Bistrica, G. Slaveči, Dolenci itd. Bili so med nami tüdi naši evangeličanci, ki so se prav dobro med nami počütili. Za vse podpišemo sledeči, vsi ne so mogli podpisati, ar jih predosta bilo. Žlebič Jožef, Števanec Jožef, Ivanič Jožef, Črnko Števan, Dravec Jürij, Škaper Jožef, Fujs Ana, Balazic Ivan, Felkar Frančiška, Ütroša Števan, Zrim Frančiška, Časar Števan, Časar Karol, Hujber Augustin, Graj Anton i Andraš, Kustec Martin, Kreslin Rudi, Talaber Števan, Matuš Juliana, Nemeš Janoš i Jürij, Gašpar Karol, Matuš Ana i vnoči ürügi. Bog vas vse živi

*
Pismo izseljeniškoga duhovnika g. Hladen Janoš, ki so nam pisali, da so njim naši lüdje prava tolažba, se etak glasi:

Pismo iz južne zemlje.

To pot pa lahko tüdi nekaj ve-selega zapišem. Doma ste te dni slavili Slomškove dni. Tüdi mi smo skušali nekaj storiti v Slomškovo proslavo. Že junijska številka Duhovnega življenja je bila njemu posvečena. 28. junija smo pa Slomškov praznik slavili. Razvili smo naše zastave. Nismo kar tako! Tüdi te imamo in lepe so. Najlepša seveda slovenska — bela, modra rdeča — kako čudovito lepa je v tej daljni zemlji. Tüdi druge so lepe: državna, papeška in argentinska.

Na Paternalu naša slovesnost ni bila nič posebnega. Tam imamo glavno proščenje na Cirilovo nedeljo. Vdeležba je bila komaj za spoznanje večja. Drugače lepa je pa bila naša

Klubi prekmurskih akademikov.

Pisali smo na podlagi pravil kluba prekmurskih akademikov, ka je te klub brezversko društvo.

Pisali smo, ka se kotrige toga društva javno priznavajo za marksiste i ka naš narod vnoge ma za prave komuniste, čeravno mi toga ne trdimo. Pisali smo, ka je delovanje toga društva večkrat sovražno verskim načelam i obsodili smo pisanje M. Krajine od prireditve toga društva, v keliko se tiče „zapelivoga“ plesa, ar je to ne vzgojno delo. Vse to i drugo, ka smo napisali, gadržimo i nikdar ne prezovemo, ar smo istino napisali. Mislimo, da nam teliko znanja v bogoslovnoj vedi priznavajo tej mladi gospodje, da mamo pravico na podlagi verskih i moralnih istin, ki so od Kristuša, presoditi ka je prav i ka ne. Mi ne samo, ka mamo to sloboščino, nego to nam je tüdi dužnost. Mi moramo pod ostrov odgovornostjov pred Bogom karati vse tisto, ka ne odgovarja Kristušovomi dühi, se to vidi komi ali pa ne.

To iz lübezni izhajajoče opominanje je v prvotni vrsti največša dobrota za tiste, šterim je namenjena, v drugoj vrsti pa za naše dobro lüdstvo i njegovo mladino, da se po kakših krivih navukaj ne zapela na kriva pota.

Mi bi iz srca radi pohvalili Klub prekmurskih akademikov, če bi spremeno svoja pravila i bi v te napisao i se tüdi točno po njih ravnao, da najmre samo tistoga sprejme v svoje krilo, ki po svojoj vereizpovedi verno spunjava vse svoje verske dužnosti; mi bi iz srca radi pohvalili i priporočali Klub prekmurskih akademikov, če bi te na podlagi papovih okrožnic šteo siromaškomi narodi pomagati; mi bi iz srca radi vidili vso našo akademsko mladino vpreženo v šereg molečih, katoličance pri kat. akcij, evangeličance v društvi protestantskom, ki si ga je osvojila tüdi kat. cerkev: najmre, da bi vsi, katoličani i evangeličani molili za verski mir, za združitev krščanskih cerkev. To je nedopovedljivo bole potrebno za naš narod, kak „zapelive“ plese prirejati, pri šterom, čeravno se skozmarele küšujeta plesec i plesalka, da kak razlaga M. Krajina kažeta umetnost, mi ga po rečaj sv. Pisma i cerkvenih očakov ne odobravamo. V küši v duhovnom pomeni, mislimo na Judašov küš.

Novine.

slovesnost na Avellanedi. Tam smo namreč ta mesec potegnili prve brazde za setev, ki obeta lepih sadov. V tem predmestju živi kakih 500 Slovencev, većinoma Prekmurcev. Pa sem jih nekatero poiskal in sem dobre pomočnike med njimi našel. Zmenili smo se za prvo slovensko mašo 14. junija. In ko je prišel dan, so se že ob 9 uri začeli zbirati. Ko sem pred deseto nehal s spovedovanjem, je bilo toliko naroda, da nisem imel kam stopiti. Dobili smo prostor v neki hiralnici, ustanovi „Don Oriona“, ki ga po pravici časte za svetega moža. Toda — neprilika: kam naj denemo ljudl! Komaj za pol je bilo prostora. In smo napregli telefon, da nam dajo na razpolago dvorano, ki je namenjena za kapelo, a še ni dograjena. Vse v redu! Čudovito vesele so bile usmiljenke tega lepega dogodka, čerpar jim je bilo hudo, da so morale razrdeti oltar Jez. Srca, ki so ga nam tako lepo okrasile za ta dan. In so naši možje vzdignili teški oltar in smo se preselili v dvorano in jo do kraja napolnili. Tak začetek je imela slov. služba božja na Avel 14. junija. Čez 300 oseb je prišlo. Bilo mi je to zares prvo prijetno presenečenje, ki ga nisem pričakoval. Računal sem le na tretji

Velko gasilsko slavje pri Gradi

Tak dugo čakani i teško zaželjeni den za gračke gasilce i gračko javnost je vendar napočo. Vnogi so se že bojali, ka nam slabo vremen že drugič onemogoči to lepo slovesnost. Toti do zadnjega je zgedalo, ka se ta bojazen vresnici i to je tüdi vnoge dalješnje goste zastavilo doma. Ali vsejedno je dober Bog ščeo poplačati požrtvovalno delo naših gasilcov i dao nam vsem eden krasen nedelski popolden. Zbralo se je nad 1500 lüdi iz domače fare i vnogo gostov iz bližnjih krajov. Vgojčno ob 9 vöri so meli gasilci svojo mešo, popoldne ob 2 vöri pa so se vdeležili tüdi slovesnih večernic. Taki po večernicaj se je začela v lepom vremeni pomikati krasna procesija iz farne cerkve proti gasilskomi domi. Poleg domačih gasilcov so se procesije i slovesnosti blagoslavljanja vdeležile tüdi skoro vse okolišnje gasilske čete. Celi prostor od cerkve do gasilskoga doma je bio v zelenji i cvetji. Posebno lepi vtis sta delala dva krasniva slavoloka, kakše znajo napraviti samo v Goričkomi koti. Tej naši slavoloki so lani najšli odmev ešče v Ljubljani i drugih mestih. Gda smo prišli k gasilskomi domi, je župni starešina, tov. g. Benko, naproslo duhovnika, preč. g. Škrabana, naj blagoslovi te lepi gasilski dom, šteri je delo i sad pržrtvovanja i lübezni gračkih gasilcov. Te prelepi dom stoji v goričkoj metropoli kak znak, da se z dobrov volov da nekaj napraviti Bogi na čast, bližnjemi pa na pomoč i na hasek. Nato so g. kaplan Škraban ob asistenci g. Kolenca i g. Kereca opravili obred posvetitve i izročili dom gasilcom z dvojnöv želov: naj bi te dom vsigdar služo v istini samo Bogi na čast i bližnjemi na pomoč; i drugo, naj bi te lepi dom tü na severnoj meji bio branik i znamenje vernosti i lübezni do mile nam Slovenije i lepe Jugoslavije. Za g. Škrabanom se je zvrstilo ešče par govornikov, šteri so čestitali domačim gasilcom i povdarjali moč dela i lübezni do Boga i do bližnjega. Poleg drugih je govorü tüdi domačin g. banski svetnik Bačić, šteri je pozvao celo gračko občinstvo, naj si vzeme za vzgled požrtvovalno delo gasilcov i naj z istim navdüšenjom i lübezniöv pomaga i podpira naprej edno veliko i prepotrebno socijalno i prosvetno delo — Prosvetni dom.

Nemamo milijonov, nemamo bank, nemamo bogastva, da bi žnjimi zidali

del tega. 28. jun. smo imeli na Avel večernice. Spet polna dvorana. Okrog zastav in oltarja smo se zbrali, drobna dečica in možje in žene in fantje in dekleta in smo videli, da je središče naše, središče našega vernega naroda na Avellanedi. In smo zapeli litanije. Prvič se je oglasil slovenski avellanedski zbor, prvič je nastopil. Pa so zapeli tako, da je bilo slovenskemu ušesu vešelje in radost. O Slomšku je bila božja beseda, Slomšku so tüdi pevci zapeli: Glejte že solnce zahaja... kar v „kapeli“ potem, ko je cerkvena slovesnost minila. O, kako je bila lepa ta pesmica! Da ne bomo tega lepega dne pozabili, smo se tüdi pritisnili na sliko in potem smo se trčili na dobro zdravje. Sklenili smo, da pošlemo mnogo mnogo pozdravov domov in sporočimo, da smo tüdi mi v duhu poromali ta dan na Slomškov grob, kjer je bilo zbranih sto tisoč Slovencev.

Tako sem našel na Avellanedi ljudl, v katerih bije pošteno slovensko srce, ki tüdi v tujini čuvajo vero, kot največji zašlad. Skoro bi mi začel upadati pogum, če bi ne dobil nove pobude od teh dobrih ljudih, ki so bili do solz ganjeni, ko so spet slišali slovensko pesem in besedo in so spet po slovensko molili. Veselje je bilo ta

palace — ne, nemamo i tüdi ne nücamo. Te prosvetni dom, ki naj bo žarišče prosvete, znanja i socijalnoga dela bližnjemi v hasek, si bomo zozidali s svojimi žüli, s svojimi rokami, kak gasilci te dom. Prosvetni dom, ki bo hiša i hram naše lübezni, našega pomaganja i pomoči, bo tüdi svedok, ka okoli Grada žive narod, ki je siromaški, ali je pa zato bogatejši na dobroj voli, na pomoči, na lübezni, štera vse premore, vse včini, naravnost čüde dela. Iz te lübezni, iz te dobre vole bo zraso dom, ki bo čast celomi Goričkomi koti, najbolje pa nam v hasek. Zato, dobre vole lüdje, pridite i pomagajte nam v teškomi deli i bremenl. S skupnimi močmi si bomo zgradili tüdi topeo i skupen dom, ar v slogi je moč i boži blagoslov.

Gasilske slavnosti so se poleg številnoga naroda vdeležili tüdi gostje, med drugimi župni starešina g. Benko z gospov, okrožni inšpektor g. Bako, župni tajnik g. Klenšček, podstarešina župe g. Čeh, sobočki žandarmerijski g. major i šče drugi številni gostje iz Sobote, Pertoče, Martinja itd. Zbrani so bili tüdi vsi domači zastopniki oblasti i inteligenca. Po končanom obredü i slovesnosti posvetitve je bila povablenim gostom pripravljena zaküska pri g. Maršiki. Na konci se moramo spomniti, da največ zaslug za prelepi gasilski dom pri Gradi i za nedelsko slovesnost ma g. Maršik, ki se trüdi i dela z lübezniöv i vstrajnostjov za gasilsko idejo v pomoč i hasek bližnjemi.

JESENSKA.

Šel deček je iskat lübezni,
šel po hribih in dolinah —

Šel vrastva je iskat boleznl,
šel skoz mrzaj je, po teminah . . .

Na pot močvirnato je zašel,
upanje je silno mrlo. —

Le jagodin rdeč list je našel:
srednje se pero je strlo . . .

Molčala je rosa srebrna,
poslušala truden korak —

z dreves, kot slutnja težka, črna,
kapljala na mah je mehak . . .

Kot dalje v megli, kaplje čezenj,
potnik je v bolesti tonil. —

„Več ni lübezni!“ — Je Ljubezen! —
čuj! — Zvon v cerkvi je zazvonil . .

dan nam, veselje pa tüdi hiralnici, ker smo zložili siromakom nekaj grošev, da so za sv. Petra dan bolj z veseljem k mizi sedli.

Veselje pa še posebno našemu „Kleklu“ Žlebiču Jožetu, ki ga kar po svojem največjem možu imenujejo in ki je strgal precej podplatov, pa je videl, da ne v prazno in prav tako v veselje njegovima pomočnikoma Ütrošu in Ivaniču, ki so možje, ki delajo zares čast slovenskemu imenu.

Tako smemo upati, da se bo delo tako lepo zastavljeno tüdi s pridom nadaljevalo. Odslej bomo imeli na Avellanedi slovensko mašo vsako drugo nedeljo v mesecu. Vsako četrto pa litanije.

S časom upam, da bomo podobno organizirali tüdi na druge strani. Paternal pa bo tako kot se bere v Jeremiji: Sienska pota žalujejo in ni ga, ki bi hodil k molitvi . . .

Hladnik Janez.

Zahvalimo se za te lepe vrstice. So znova spleteno vezalje med domovinov i Argentinov. Bog daj, da se to vezalje potrdi i bo tak močno kak ono, ki nas veže z Francijov i Severnov Amerikov, gde na stotine naročnikov čte Novine Slovenske krajine.

— Vrednik.

NEDELA

edenajsta po risalaj.

Berilo iz pisma sv. Pavla ap. Korinčanom (I. Kor. 15, 1-10). Bratje! Spomin vas po evangeliji, ki sem ga vam oznanilo, ki ste ga tudi sprejeli, v šterom tudi vztrajate, po šterom se tudi zveličate, če se ga tak držite, kam sam vam ga oznanilo, zvišni če ste zaman vero sprejeli. Ar sem vam izročilo pred vsem to, ka sam tudi sprejeo, da je Kristuš za naše grehe vmro, kak je v pismaj, i da je bio pokopan i da je tretji den stano, kak je v pismaj; i da se je prikazao več kak petsto bratom naednok, zmed šterih je ešče zdaj večina živih, nešteri so pa zaspali. Potem se je prikazao Jakobi, nato vsem apoštolom. Nazadnje za vsemi, pa se je kak slaborajenomi prikazao tudi meni. Kajti jaz sem najmenjši zmed apoštolov, ki sem ne vreden, da se imenujem apoštol, ar sem preganjao Cerkev božo. Po milosti božoj pa sam to, ka sam i njegova milošča do mene ne bila prazna.

Evangelij (Mark 7). Tisti čas vō idoč Jezuš z krajin Tirusa, prišo je po Sidoni k morji Galilejskomi, med krajinov Dekapoliša. I pripelali so k njemi gluhoga, i nejmoga, i prosili so ga, ka bi položo na njega roko. I pelavši njega od vnožine na stran, pušto je prste svoje vu vūha njegovoga, i plūnovši, dotekno se je jezika njegovoga, i gori se zgliednovši v nebo, zdehno je i veli njemi: Eftefa, to je, odpri se. I precī so se odprla vūha njegovoga, i razvezalo se je vezalo jezika njegovoga i prav je gučao. I zapovedao je njim, ka bi nikomi ne pravili. Od koga bole je pa njim on prepovedao, od toga bole so oni vō glasili; i tem bole so se čudivali, govoreči: dobro je vsa včino, i gliuhe je včino čuti i nejme gučati.

Gda je Jezuš ozdravo gluhone-moga človeka, je lūstvo puno radosti kričalo: Vse je dobro napravo; glihim je dao čuti i nemim govoriti. Kak velka sreča je bila za vse gledati to čūdo. Mi te sreče nemamo, mammo pa srečo vživati dosta dobrot, štere nam je zapūsto Jezuš. Tak n. pr. smo po sv. krsti sprejeti v njegovo Cerkev. Smo deca njegove zaročnice matere sv. kat. Cerkve, štera nam s punimi rokami sipavle dare svojega zaročnika.

S tem, da nas je Cerkev sprejela med svoje, nam je skazala neizmerno vekšo dobroto, kak jo more skazati najmogočnejši krao svojimi edinomi sini. Ona nas vsakši den blagoslavla, priporoča božemi smilenji. Na oltari daruje za nas nebesko daritev, ž njov nam odpira bogate stūdence milosti. Vči nas v sv. veri, v lūbezni nam kaže pot, štera vodi proti nebeskoj domovini. V bridkosti i trpljenji nas tolaži, nam briše skuze. Deli nam sv. svestva. Za vse to moremo biti jako zahvalni.

Ešče več. Ka bi bilo s človekom brezi vūpanja? Ka bi bila zemla brezi vūpanja? Bila bi prebivališče divjih zverin v človečoj podobi. Zakaj? Zato ka nišče ne bi šteo živeti pošteno, krščansko v svojoj nevoli i siromaštvi te, gda bi vido hūdobne, kak so v obilnosti. Samo vera v Boga i vūpanje v njegovo pravico ga podpira.

Sv. Cerkev je tudi pot, po šteroj se pride v srečno večnost. Jezuš Kristuš je nastavo samo katoličansko Cerkev. Samo njoj je zapovedao, naj vodi duše v nebesa. Zato nas more samo ona zveličati. Dobro pravi sv. Ciprijan: „Tisti nemre meti Boga za očo, ki nema sv. Cerkve za mater. Kak se je med potopom nišče ne mogeo rešiti, ki je ne bio v Noetovoj barki, ravno tak se nemre rešiti pogūbljenja, što sam rad nešče biti kot-riga sv. kat. Cerkve.“

Vse dobrote vkūp, štere si lūdje eden drugomi skazūjejo, ali pa starišje svojoj deci, so slaba senca v primeri z dobrotlivostjov sv. Cerkve. Kak grda nezahvalnost je zato, pa tudi greh, da nešterni, ki se zovejo katoličance, pozabljajo svojo sv. Cerkev ali jo celo zametavlejo, preganjajo.

Mi pa bodimo sv. Cerkvi za njene dobrote hvaležni. Kak? Tak, da jo poslušamo. Ona je mati yseh. Ar je naša dūhovna mati, smo jo dužni poslušati i bogati. Ona je svojo oblast dobila naravnoč od Boga. Ka ona zapove, to je vola boža. Njene zapovedi so bože zapovedi. Ve je Kristuš sam pravo: „Što ne poslušā Cerkve, nej ti je kak nevernik i očitni grešnik“. (Mat. 18. 17). Tudi sv. Paveo piše: „Dobro znate, kakše zapovedi sam vam dao. Tak te što zametavle to, ne zametavle človeka, nego Boga, šteri je tudi svojega sv. Dūha v nas dao.“ (Tesal. 4. 2.)

Klub prekmurskih akademikov.

Gnezdo marksizma. - Što stoji za klubom. - Komunistična taktika

Priznamo, ka je istina za koga mnogokrat jako bridka i tudi prebridka, liki to njoj ne vzeme nikdar njene prave vrednošče. Istina ma svoje zahteve: kda je potrebno, jo mora človek na glas povedati, javno oznaniti, da v njenoj svetlosti najdejo lūdje pravo pot. Tudi laž ma svoje zahteve, ki so ravno nasprotne zahtevam istine: laž se boji svetlosti, ne vūpa povedati svojega pravoga imena, skrivle se pod plašč istine. — Mi smo že v ednoj izmed zadnjih številka „Novin“ javno opozorili naše lūdstvo, ka je pravzaprav „Klub prekmurskih akademikov“: da je to društvo, ki je že po svojih pravilaj popunoma brezversko, po svojem delovanji pa veri sovražno, da se njegovi člani ponosno priznavajo za prave marksiste (povedali smo tudi, če je kakši razloček med marksistom i komunistom), da so se že nešterni izmed njih morali zavolo komunizma zagovarjati pred policijov ali pred sodnijov, vnože pa da naše lūdstvo drži za prave komunisti, itd...

„Prekmurskoj javnosti“.

Naravno je, ka smo zdaj s tem gospodom marksistom v klubi tak zamerili, ka so začnoli iz Benkove „M. krajine“ metati cele kūpe gnoja na „Novine“ i njihovoga urednika, a na naše resne in istinske reči nam zavolo praznih izgovorov v svojem proglasi na prekmursko javnost sploh odgovora neso dali. Ali ste nas ne s tem potrdili v prepričanji, gospodje marksisti, da je istina to, ka sodi od vas lūdstvo in ka smo mi samo verno zabeležili? Pojasnite nam najprve našeta dejstva, i te lahko izbegavate i navajate sto dokazov, da so „Novine“ bile pri akciji za izpopolnitev gimnazije v opoziciji ne samo s prekmurskim lūdstvom, liki s celov Slovenijov! Kakpa, tečas, dokeč je klub potrdjavao javno oblast v osvedočenje, ka se za njegovov akcijov skrivlejo mogoče prevratni nameni, je do izpopolnitve ne moglo priti. Po čidoj intervenciji pa se je otvorilo lani V. razred, če ne po intervenciji g. poslanca Klara in društva „Zavednosti“? Ka se pa tiče Novin, borbe za gimnazijo, kluba in interesov prekmurske in slovenske javnosti, je istina to, ka so ravno Novine prve odkrile, kakši interesi vodijo akcijo kluba. I to smatrajo klubovci za opozicijo proti prekmurskomi i slovenskomi lūdstvi! Smešno, presmešno! Podpise ste si pobirali te, da vas šče naše lūdstvo ne poznalo. Zdaj probajte kaj takšega, zdaj poberite izjave slovenskih kulturnih delavcov i jih pošlite v „Slovenca“, pa bomo vidili, što je v opoziciji s prekmurskim i z vsem slovenskim lūdstvom!

Dijaški kotichek.

(Refleksije)

Čemu vera? Važno je to vprašanje — stavijo ga navadno brezverci in nebrizni za vero — pa tudi koristolno, kadar vprašanju sledi resen odgovor. Resen odgovor na to vprašanje pove in dokaže, da je vera potrebna in koristna — vsakemu človeku.

Pazno čitaj danes in v naslednjih številkah. Videl boš, da vera blaži človeško življenje, razsvetljuje in vzdiguje, ustvarja kraljestvo kreposti, ona osrečuje, nam da nebesa. Vera zagotavlja veselje v družinah, ohrani nedolžnost, pomaga pri vzgoji. Vera tudi podpira znanost in umetnost, rodi junake in rodoljube, zagotavlja božji blagoslov.

Rekli smo, da vera blaži človeško življenje.

Kaj je življenje brez svetlobe? Trpljenje in obup. Isto je za človeka življenje brez vere.

„Človek je tako ustvarjen — pravi modroslovec Nikolas — da ne more živeti brez vere in komaj jo je izgubil — čeprav svojevoljno — je prisiljen, da jo išče.“ Vera je človeku nekaj naravnega, zato ne more mirovati, kdor jo izgubi. V njegovi duši se vzdigajo dvomi in rastejo in postajajo vsak dan silovitejši. Potem ko dvomi o Bogu, začne dvomiti tudi o

Pa ka mo se zglejūvati na to izbegavanje naših marksistov! Mi ide-mo mimo vsega zasramūvanja, šteroga sipavle na nas Klub prekmurskih akademikov iz „Murske krajine“.

V oči si poglednimo!

Klub je prava vzgojna šola marksističnih akademikov, ki svojo marksistično akcijo skrivlejo pod okvir zakonitoga društva. Na vidnejša predsedniška mesta rivle lūdi, s šterimi se lahko ponaša, ka so „krščansko misleči“. V istini pa vso stvar drži nevidno na niti par komunistično mislečih veteranov, šteri so varno skriti nindri v ozadji i vozijo „kre sebe“ klubova kola. To je prava slika Kluba prekmurskih akademikov. Kak nam poročajo naši akademiki, so se nešterni klubovci jako vidno skazali tudi pri letošnjih komunističnih demonstracijah na ljubljanskoj univerzi, vsi pa so zmerom glasūvali na strani tistih, štere drži javnost za komuniste. Že to nam dosta pove!

Klub si večkrat lasti pravico zastopstva prekmurskoga lūdstva pred slovenskov javnostjov. Mi njemi to pravico javno odrekamo! Opozarjamo slovensko javnost, da je edino pravilna

Politični pregled.

Tresetiletnica dr. Korošcovoga političnoga delovanja. Obhajala se je dnes tjeđen v Maribori. Zbralo se je na to slovesnost nad desetjezero slovenskih dečkov i moškov ki so burno pozdravljali vdilen po celom Maribori svojega i našega voditelja dr. Korošca. Z zborūvanja so se poslale brzojavke Njeg. Vel. kralji Petri II. Nj. Vis. knezi Pavli namestniki, predsedniki vlade dr. Stojadinoviči i samomi dr. Korošci. Brzojavka dr. Korošci poslana se glasi: „Ogromne vnožine Slovincov, zbrane na tabori v Maribori slavijo 30-let Vašega javnoga dela. Izražamo Vam iskreno zahvalo, globoko poštvanje i neomajno zavūpanje. Z Vami vkūp verjemo, da Vam Bog milostno dodeli dosegnoti cio Vaših prizadevanj na hasek naroda i naše domovine“. Navzoči sta bila ministra dr. Jankovič i dr. Krek, šteriva oba sta govorila na spravišči poleg večih drugih. Prvi je v svojem govoru omeno, da vlada JRZ bo za stalno rešila kmečke duge, drugi pa je povedao, da bodo Hrvatje svoje pravice najšli pri JRZ. Nazadnje se je sklenila resolucija, štera zahteva, da se kak najhitrej sklene zakon od samouprav, da se penez v dači plačan, porabi doma, da se reši pitanje kmet-skih dugov i da do posojilnice mogle vlagatele izplačivati, da brezposelna

sebi. Pri vsakem koraku se mu predstavlja veliko vprašanje o Bogu in človeku in ne zna odgovoriti. Obrne se do zemlje, proučuje snov, toda brez Boga ne odkrije ničesar in vedno dvomi.

Kako naj sredi tolikih dvomov uživa mir? Nebo, ki edino deli pravo in stalno tolažbo, mu je zakrito, zemlja mu kljub vsevrstnim razvedrilom postane nadležna, veselje izgine, sladki upi se zgubijo, prave tolažbe ne najde nikjer, v duši čuti mučno praznoto, zato sledi često obup, naposled samomor. Statistika dokazuje, da je med samomori najmanj 90 odstotkov takih, ki so živeli brezverno.

Tako je življenje brez vere. In kakšna je smrt?

Poslušajte človeka, ki je živel brezverno. Ni mu manjkalo ničesar razen vere in miru. „A zdaj sem star že 70 let“, pravi „ne preostaja mi drugegā kakor umreti.“ Kako obupen, konec, če ne vidi ničesar onkraj groba.

Poglejte ženo, ki je živela brez vere. Lepa prikazen je bila na zemlji, a zdaj pravi: „Stara sem, sedemdeset let sem pustila za seboj. Ne preostaja mi drugega, kakor umreti.“

Kakšen konec ima življenje brez vere? Zabave izginejo kakor cvetice koncem jeseni, kakor list, ki ga odnese veter, in pokaže se gola praznota, mučna prevara.

slika kluba ta, kak jo mi podajamo. Smešno, ka bi par mlečnozobih marksističnih kokotekov zastopalo pred kom Slov. krajino! Čūli smo tudi, da dobiva klub na račun toga zastopstva visike podpore od naše javne oblasti. Mammo vse razloge, ka smo proti tomi. Podprejo naj se istinske potrebe lūdstva, ne pa akcije, štere vodi „skrita“ komunistična celica na svoj rdeči mlin!

Čūdna vloga „Murske krajine“.

Nad vse čūdno vlogo pa ma v zadevi KPA Benkov list „M. krajina“. Najbole marksistično naše društvo ma na razpolago list našega največšega kapitalista! Kda se je že čūlo kaj takšega! Mi smo taki osvedočeni, da g. poslanec Benko ne ve, da se člani kluba od njega pogosto, skoro stalno razgovarjajo, kak se je pač takši ftički znajo od takših kapitalistov razgovarjati. Vseedno pa ta zveza dokazuje, da se buržujška i marksistična miselnost nikaj ne ločita in se celo med sebov podpirata, kda trbe nastopiti proti komi tretjemi; dokazuje nadale to, ka klubi pri njegovom „socialnom“ prizadevanji ne ide za drugo, kak za rovarenje; istočasno pa da ta zveza marksistov z našim največšim kapitalistom najjasnejši odgovor na pitanje kluba, što dela proti interesom lūdstva, mi ali pa marksističnokapitalistična klika v Soboti.

inteligenca pride do službe, da se ce-ne kmetskih pridelkov povišajo i da se te način pomaga tudi obrništvi i delavstvi.

Angleški krao, Edvard VIII. pri nas. Najvekše države, Anglije vladar, Eduard VIII. se je odločo, da počiva v Jugoslaviji i to kre obali našega morja. Prišo je v nedelo večer skoz Ljubljane, med potjov obiskao v gradi Brdo kneza-namestnika i na to se podao v Šibenik v Dalmaciji. Za njim prihaja na vnože jezere gostov k nam iz Anglije, da tu prebijejo svoje počitnice. Za nas velika čast i tudi velika dobrota.

Grčija. Komunisti so začeli veliki štrajk, da bi potom njega razglasili komunistično vladu. Vlada je z vojskov preprečila komunizem i je več ministrov Metaksasove vlade vōspadnolo iz nje, sam Metaksas pa ma več ministerstev združenih v svojih rokaj. Komunistični poslanci so zaprti.

Španjolska. Bratomorna bojna trpi dale. Vlada se seli iz Madrida. Sedem ministrov je odpotūvalo v obmejno Valencijo, da v potrebi prestopijo francosko mejo. Bivšega ministra Miguela Maura so v Madridi strelili komunisti. Komunisti grozno divjajo i jezere kolejo. Dvesto krščansko mislečih so v Konstantini vrgli v rūdniške jame i je spoklali z bombami.

Starši imajo edinega sina, edino podporo, čast svojo. Ugrabi ga smrt. Če jim manjka vere, leži krog njih globoka tišina. Vprašajo: kam je šel? Pogledajo v grob in vidijo le prah in prst; gledajo nebo, zemljo, vprašajo prihodnost in drugega odgovora nimajo kakor: — Morda... Kdo more popisati njihovo žalost? Z utrujeno dušo se vržejo na zemljo, se oklenejo snovi, želeli bi se ispremeniti v snov, a prazne želje. Okušajoč to grozno mučeništvo, je pisal brezbožni Lerouse: „Živeti brez vere je največja muka; živeti brez vere se ne pravi živeti, ampak hoditi v temi, biti suženj vseh dvomov, vseh srčnih muk, vseh dušnih bolesti.“

Kako drugače se počuti kristjan, ki veruje. Ta vzdigne oči proti nebu in se tolaži: Na svidenje nad zvezdami! Vera mu pomaga prenašati žalost in mu obljublja, veliko plačilo. Zato vzdihuje brezbožni Friderik II.: „Oh, kako srečni so tisti, ki verujejo v resnice sv. vere!“ — Vera tolaži.

Rekli smo, da vera razsvetljuje in vzdiguje.

Vera govori o Bogu in njegovih neskončnih lastnostih. Ona nam kaže Boga kot dobrega očeta in nas vabi, naj se v dvomih in težavah obračamo k njemu. Vera nas reši dvomov, nemira, obupa. Ona nam odkriva, kaj

GLASI.

SLOVENSKA KRAJINA.

KA POMENIJO RDEČI KRIŽI NA NA-SLOVI? Rdeči križ smo vrgli vsakom narocniku na naslov, šteri ešče letos ne plačao celoletne naročnine. Če je že kaj plačao, doplača, koliko je dužen, ki pa nikaj ne plačao, pa mora vse plačati. Lepo prosimo cenjene naročnike, da poziv ne bo zastojnski, tiskarna nujno potrebuje peneze, da izplača svoje delavce. Delavci živejo samo iz toga, ka zaslužijo v tiskarni. Zato naj nišče ne spregleda rdečega križa na svojem naslovi, nego segne v žep i plača zaostano naročnino. Najkesej do konca augusta mora biti vsa letošnja naročnina plačana. Prosimo naše šritele, da to vzemajo na znanje. Šritele vsi dobijo tudi rdeče križe, ar so ešče tudi dužni, neštarni celo vse za letos pa ešče lanski dug. Če bi što med tem časom plačao svojo letošnja naročnino, kak te opomin dobi, naj si ga k srce ne jemle. Pa takših ali ne bo, ali spoj maio. — Uprava Novin.

Odlikovanje. Naš vnogetni narocnik, goreči dušni pastir, g. Weixl Jožef, župnik i dekan v Križevcih pri Lotmerki, so od prezvišenoga gospoda knezoškofa bili imenivani za častnoga kanonika, g. Gomilšek Franc, dekan pri sv. Benedikti, istotak naš stari narocnik, pa za konzis. svetnika za svoje lepo duhovno delovanje. Obe ma gospodoma narocnikoma iz srca čestitamo.

Zdravnik dr. Gregorc Albin, sreski referent v Murski Soboti, do 17. augusta ne ordinira.

Smrt. Od sobote na nedelo noč so vmrli po dugšem betegovanju v Soboti gospa Lončarova, mati od gospe Dr. Bratinove. Pokojnica so bili edna verna i dobra krščenica. Ne je bilo siromaka, šteri bi pri njih ne dobo pomoč. Kak goreča podpornica naših listov, so z velkov lubeznostjov podpirali nas. Oh teško nam je, kda se moremo posloviti od pokojnice, štera so bili ne samo dobrotnica, nego i tolažnica, ki so vnoge siromake obdarivali i potolažili. Smileni Jezuš naj njim bo plačnik za njihova dobra dela. Gospodi sreskomi načelniki Dr. Bratini i gospej izražamo naše sozaje.

Nesreča. Vtopo se je na Gornjoj Bistrici Hozjan Ivan, petnajset let star sin Hozjan Ivana, po domače Brglesovoga. Deček se je kopao, prišeo v sukanice i gda so z ladjov prišli do njega, ga je že voda pogrozila. Prle je držao gor roko i zvao za pomoč. Deček je bio vrli i je ešče na den nesreče ministrirao g. Prša Silvestri. Spomenimo se ga v naših molitvaj.

Ogen. Preminoči tjezen je vničo ogen hišo g. Horvat Jožefa, brezalkoholnoga restavratera v Soboti. Sreča v nesreči je pa bila to, ka so verni sobočki gasilci preprečili velko nevarnost, štera je pretila poleg stojječmi poslopji.

Kupšinci. Dovolite g. urednik, da jaz prosti človek, od začetka narocnik Novin, nekaj napišem, ka bi slüžilo k zboljšanju našega kmetskoga stana. Čteo sem članek Novin, šteri

zahteva Bog od nas na zemlji in kaj nas čaka onkraj groba: kaže nam začetek in konec poti. Modroslovec Cousin je rekel pred smrtjo: „Mi modroslovci jadramo v negotovosti, vsak čas v nevarnosti, da se potopimo: vi katoličani imate severnico, zemljevid, zvezde, krmarja in pristanišče.“ Vera nam reši vprašanje: „Zakaj smo prišli na svet? Zakaj smo rojeni? Kam bomo šli? Kaj je naš cilj?“ Vera razloži trpljenje in le ona poda pravi pojem o trpljenju. Ona nam pomaga trpeti, stori trpljenje zaslužno, ga obda s tolažbo, včasih celo z željo po trpljenju.

Profesor Revillere se je večkrat zelo zaničljivo izražal o veri. Kljub temu je zahteval, naj njegove otroke dobro pouče o katoliški veri. Prijatelji so se čudili, a on: „Zakaj se čudite? Jaz želim svojim otrokom več dušnega miru, več notranjega zadovoljstva, več veselja in tolažbe, kakor sem ga užival jaz. To bodo pa dosegli, če bodo verovali bolj ko jaz.“

Vera nas tudi vzdiguje. Ko smo padli, nas more le vera zopet vzdigniti; ko smo omadeževali dušo, nam more le ona izmiti madež; ko smo krivi pred Bogom, ponižani sami pred seboj, nam le vera more doseči odpuščenje in vrniti dušni mir. (Dalje)

priporača rejo angorskih kuncov, to je murskih, domačih zavcov, kak mi eti pravimo. Te članek je hvalevreden i naj bi si ga vsaki siromak k srce vzeo. Dodam k tomi članki, da v Slovenskoj krajini mam že vekše število teh zavcov: Celec v Rakičani, Ferenčič v Vučoj Gomili i jaz podpisani v Kupšincih. Poleg nas so neštarni začetniki, ki majo še malo število zavcov. Začne naj se z malim številom zavcov, najbogše je začeti z tremi samicami. Pri tej reji se navči gospodar na pravilno ravnanje zavcov i na pridobivanje vune. Vnogi bi si lahko doma zaslužio krüh i njemi nebi trebelo robotati po tujini, če bi redio doma te angorske zavce. Ve naši delavci daleč vu Franciji morajo iti k zavcom delat, kda bi lejko to doma opravili i vse pri tom deli za sebe zaslužili. Ne pozabimo najmre, da kilo vune od teh zavcov stane 300 Din. Kr. banska uprava pa tudi podpira rejo teh zavcov. Ki žele kakša navodila, je pri meni dobi. — Nemeč Ludvik, Kupšinci, hš. 28. (Pripomba. Keliko siromaških članov ma agrarna i gospodarsko-podporna zadruga. Če bi se tej javili pri vodstvu zadruga, bi njim ta šla v vsakom pogledi na pomoč i to brezplačno. Ki bi meo 100 zavcov, bi že lejko pridelao 25 kil vune i če si odručuna stroške, bi njemi teh 100 zavcov nosilo nad 6000 dinarov dohodkov letno. Vr.)

Gančani. Zadnji čas opažamo, da veleposesniški čuvarje naše mačke dolstrelajo, štere hodijo po poli miši lovit. Veleposesstvo ma najmre na našem hatari lovino. Nevemo, jeli to dovoli lovski zakon? Če de to naprej šlo, bomo mogli ali mačke privezati, ali pa sami miši loviti, kajti psov itak nesmemo po njivaj puščavati. Naše mačke so najmre ne „mačkovi pristaši“, mi pa tudi vnogi ne i ki so bili, se že treznijo. — Gančanec.

Turnišče. Mati našega g. dekana i brat, novomešnik sta zbetežala. Njihovo zdravstveno stanje se je pa že zboljšalo, ka tudi obema želemo do popolnoga zboljšanja. G. dekan so odpotilovali v Italijo.

Tolvajija. Pri belom dnevi je nekak okradno neko siromaško hišo v Gančani i njej je odneso teško zasluženih 600 Din.

Ne lažite. Iz več krajev se nam poroča, kak neštarni lažejo od shodov g. ministra dr. Kreka. Vse nemo goče reči gučijo od teva najlepšava shoda, šteriva je nad pet jezero ljudi v največšem miri poslušalo i vse odobralo, ka se je na njima naprejševalo. Kak se vidi, je tem ljudem po voli tistih par ljudi medkrič, ki so je naši ljudje za komuniste držali, čeravno mi toga ne trdimo. Pazite na svoj jezik, ar te Bogi za laži teški odgovor davali. Bog gleda na pravico, ne pa na mačeče obetanje.

Hitro je vmrla „Stara Pravda“, štera se je štela vgnezditi i dugo živeti v Gančani. Mi njej želemo večni pokoj.

Lepo darilo. Znano, je da naše „Prekmursko muzejsko društvo“ nabira ves tisk v našem narečji, pa tudi vse, ka se je od naše Slovenske krajine napisalo. Društvo je nabralo že lepo knjižnico. G. Simon Milač, profesor v Maribori, je darivao našemi društvu veliko množino vezanih knjig i listov Slovenske krajine. Najpriscrnejše se njemi v imeni društva zahvaljujemo! Vse naše rojake i drugge prijatele pa prosimo, naj pomagajo bogatiti našo znanstveno knjižnico po vzgledi g. profesora! — Odbor PMD.

Odranci. Antolin Vincija dve leti star sin, Vanek, je požro tri zrne graha. Grah je obtičo v sapniki i dete je naskori po požiranji vmrlo, se je zadušilo. Zdravniška pomoč ga že ne mogla rešiti.

Sobota. V dekliški zavod „Malo Cvetišče“ Križova 4. je sprejetih zdaj 7 deklic, ki bodo obiskavale gimnazijo.

Rešitev kmečkih dugov. Posojilnice so dobile z Beograda poziv, naj do konca augusta pošlejo izkaz, koliko kmečkih dugov majo, ar vlada nameni za stalno rešiti pitanje kmečkih dugov. Če se to pitanje dobro i stalno reši, polovica stiske se odvrne z naših ram.

Štiri leta voze je dobila Sobotin Gizela iz Lendave, ar je svo-

Naši po božoj službi v Avelenadi. (Glej članek na 1. strani.)

jega pet mesecov staroga sinčka v skledi vtopila i mrtvo telo v drvarnici zakopala, kak smo to svoj čas poročali. Pri razpravi je priznala, ka je zato vmorila lastno dete, ar je dr. Kovač odvetnik v Čakovci ne šteo spoznati, da je on oča i je pravdo proti njemi zgubila. Zdaj je te jasno postalo, zakaj je dete zapravila. Nekši brezverski list je najmre pisao, ka prej zato, ar duhovniki velike štolnine berejo. Iстина je pa to, ka se ravno pri cerkvenih opravilaj plača najmenša taksa, vsakom istinskomi siromaki se pa brezplačno opravi vsaki cerkveni obred.

Na podporo Novin so darivali v Din. N. Ljutomer 15 Din. Bog povrni!

Dari naših delavcov iz Francije. Na podporo Novin, Marijinoga Lista i na Dom v Franciška, na vsaki namen v ednakoj meri so darivali: Gjorek Jožef iz G. Bistrice. Nerađ Martin iz Črensovec, vsaki deset frankov, Kolenko Štefan iz Žižkov pa sto frankov. Evangeličanski brata Horvat Aleksander iz Stanjovec i Boltižar Franc iz Vaneč pa vsaki pet frankov na Dom sv. Franciška. To plemenito delo hvali samo sebe. Bog, oča sirot, povrni obilno!

Beltinci. V nedelo, 9. augusta sta obhajala 20 letnico svojega mešništva našiva rojaka iz frančiškanskega reda, preč. gg. Forjan Florenc i Knaus Edmund. Oba sta se v istoj cerkvi, gde sta prvo sv. mešo prikazala, zahvalila pri sv. meši dobromi Bogi za prijete vnoge dare.

Prosvetno društvo v Beltincih ma sestanek 16. augusta pred večernic ob 1 v svojoj dvorani. Pri toj priliki se nastavi proti-komunistični osek po predavanji od novoga poganstva.

Očin krüh, ki ga najde v svojem žiti, naj ga ponüdi na naslov: *Poštno ležeče Rz. Ž. Gančani, p. Beltinci.*

Turnišče. Gda je bila nova sv. meša g. Zvera, smo zdaj zvedili, da je neki gospodek — ljudje njemi pravijo komunist — gučao ljudem proti našoj vsoj duhovščini. Vsi komunisti s tem začnejo. V Rusiji, Meksiki, na Španjolskom, povsod so s tem začeli, da so začeli tiste grditi, ki so ljudem na največši hasek: duhovčino. Ve so jasne Jezušove reči: Vdari pastera i se razčrknejo ovce črede. Gučao je, kak lepo ide na Hrvatskom duhovčina z narodom. Pozabo je pa povedati, kak bridke spomine ma duhovčina na tisti narod, šteri je že več duhovnikov vmoro, šteri je pregnao duhovnike, šteri na največšo žalost duhovščine niti pri procesijaj ne zdigno kranščaka, nego ide proti navukom duhovščine celo v krivo vero, v starokatoličansko. Vse to je pozabo te gospodek povedati pri nas, kde duhovnik zaistino ide z ljudstvom, ar pri nas 90% naroda vidi v svojih vrstaj duhovnika, so ednoga srca i edne misli. Gda te gospodek na Hrvackom guči, pa začne po drugoj strüni potegüvati, se zna proti hrvackoj duhovščini. Varte se vukov v ovčjoj koži!

Na račun grahora. Zvedili smo, da se grahor küpije samo po 2 Din. kilä. To pa zato, ka so se prej trgovci za küpilo grahora združili v eden kartel, ka dragše ne bodo ga küpivali, kak za 2 Din. Prej so položili 50.000 Din. kaucije, ka garanterajo, da

ga dragše ne bodo. V Soboti prej ma Weiner madjar z nekšim našim domačim trgovcom koncesijo, da sme samo on izvažati grahor iz Slov. krajine. Mi bi prav lepo pitali našo oblast, naj se informira na merodajnih mestih, jeli i v keliko so ti med narodom razširjeni guči osnovani i če so, naj išče pomoč pri kmetijskom i trgovinskomi ministerstvu, ka se siromaškomi narodi nede godila nikša krivica.

Grad (G. Lendava). Pred kratkim sta se zaročila krojaški majster g. Frumen Teodor iz Vidonec i gđ. Hüll Paula iz ugledne naše trgovske gračke hiše i dugoletnih narocnikov naših listov. Boži blagoslov njima želemo v novom življenji i naj jiva vodi nesebična lubezen.

Premovanja rodovniške živine se letos vršijo s prispevki kral. banske uprave i pristojnih kmetijskih odborov pri sledečih selek. društvaj i to: dne 19. augusta ob 8. vüri v Strükovcih, dne 20. augusta ob 8 vüri v Predanovcih, dne 21. augusta ob 8 vüri v Kupšincih, dne 22. augusta ob 8 vüri v Vučoj gomili, dne 9. septembra ob 8. vüri v Bogojini, dne 10. septembra ob 8. vüri v Beltincih, dne 11. septembra ob 8. vüri v Dolini, dne 15. septembra ob 8. vüri v Ljutomeri, dne 16. septembra ob 8. vüri v Križevcih pri Ljutomeri. — Društva naj se potrdijo, da bodo pri teh gospodarskih prireditvaj pokazala trajne uspehe svojega selekcijskoga dela pri pozdigi živinoreje v našem pasemskom okoliši. Vse posestnike i prijatele kmetijstva pa vabimo, da se teh premovanj v kem vekšom številu vdeležijo.

Črensovci. Aug. 2. sta dva rüdara iz Hrastnika v našoj cerkvi nabirala na prepotrebno cerkev Kristuša Krala v Hrastniki i sta dobila 1395 Din., 30 srebrnih koron, edno srebrno verigieo i eden dolar. — Nad vse hvale vredno. Predgali so njihov duhovnik, g. Žalar.

Beltinci. Vmro je Baša Ivan, v 64 leti starosti, dober, delaven, miroluben človek, ki je v svojem življenji ne nikdar nikoga razžalo. Daj njemi večni mir, dober Jezuš.

Lipovci. Sraka Števana hramba je pogorela. Streha je dolzgorela i z hiše kak i z gospodarskoga poslopja. Za zrok se navaja, da je ogenj prišo vü iz kleti, kde je bio pepeo z žerjavicov. Pekli so najmre krüh naprej tisti den, gorelo je ob ednih polnoči. Zavarovano ne bilo.

KRATKI GLASI.

Vmori v Maribori. Zadnje dneve se je več vmorov zvršilo v Maribori i tudi v okolici. Pred ednim tjeznom je Fekonja Slavko, pekovski majster vmoro 19 letno dekle Belina Anico, ar ne štela ž njim nikaj meti. Strelo je deklino i zatem pa včasi sebe. V dvema vüroma sta bila oba mrtviva. Kama pela človeka strast, če jo ne kroti živa vera.

DELO pri POPRAVILI CERKV. STOLPA v LENDAVI se izda

po javnoj licitaciji. Do 25. augusta se morajo ponüdbe izročiti v zapečatenih kvertaj na župni urad i to za tesarska, kleparska i židarska dela. Župni urad da vsa tozadevna pojasnila i pogoje.

Rk. verska občina v Lendavi.

Spomini na pokojnega majorja Franca Zacherl.

Človeku se zdi, da bo še vedno gledal v njegove prijazne navne oči, ki so se smehljale iz jutra v dan in iz noči v noč. Bile so prepolne dobrote, plemenitosti in ljubezni. Iz njih je žarela pomlad, radost in mir, ter vsa blagost duše, ki jo nosi v sebi le človek, — mož, kakršen je bil, pokojni major — Franček Zacherl. Trp-

† major, Franc Zacherl.

kost grize človeka, ko stoji ob odprtem grobu tega mladega bitja, — tega upov polnega moža, ki je stavil v svoje življenje toliko sladkih upov in nad in ki je kljub svoji mladosti storil že toliko v blagor svoje domovine in svojih bližnjih, — da bi se dala spisati obširna knjiga o njem in o njegovem delovanju! Zakaj nam je bil tako naglo odzvet, — zakaj je bilo v enem samem trenutku uničeno in strto to mlado, lepo življenje? Zakaj? Čudežni so sklepi božje previdnosti; — Bog ve, da je bilo prav tako. Saj pot, vojaka — častnika se ne vije nikoli v solnčno stran!

Pokojni major je bil mož, kakoršnih je malo. Vsak, kdor ga je poznal, ga je moral vzljubiti. In komur je bil pokojnik prijatelj, ta ga je in bo ohranil v večno lepem spominu! Prijatelj pa je bil vsem! Sovražnika ni imel, ker tudi sam ni sovražil — nikogar! . . .

Pred svojo smrtjo, je bil še doma na 14 dnevem dopustu ves vesel in razigrane volje. Preživel je svoje proste dneve v krogu svojih ljubljenskih starišev in sestic, med svojimi znanci in prijatelji. In tak se je tudi vračal nazaj na svoje službeno mesto. Nihče ni takrat slutil, da se poslavlja to drago bitje za vedno od nas.

Ravno 14 dni po njegovem odhodu, je došlo sporočilo iz južne Srbije, da je od strele ubit naš rojak, major Franc Zacherl. Njegova nenadna smrt je globoko odjeknila v vseh srcih! Tisoče in tisoče src je objela bridka bolečina, kakor v groznih sanjnjah, so sprejeli njegovi domači to vest, . . . toda žal — ni bil sanj ampak — resnica! . . .

Major Franček Zacherl, je bil sin uglednega ljutomerskega nadučitelja. Iz med dveh hčerk, je bil sin — edinec. Kod mlad oficir, je bil pokojni major na albanski fronti, nato na koroški fronti, kjer je bil vjet in si z begom rešil življenje, kot Maistrov borec. Po prevratu, ko je nastal v Štirgovskem okolišu punt, je nastopil kod vodja „narodne straže“, da je stem odvrčal vpad bolševikov v naše kraje. Nato je služboval v Ljubljani, Celju, v Vinkovcih, v Sremski Mitrovici, v Valjevu, zadnji čas pa v južni Srbiji. V čin majorja je napredoval pokojnik pred letom svoje smrti, star šele 37 let. Tako je od lanskega leta komandant in komandir graničarske čete na Ogradžuni in na Belasici, kjer ga je dohitela dne 26. junija nevihta, ko je šel po službenih opravkih ter mu pretrgala strela mlado, upovpolno življenje. Klub njegovim mladim letom, je bila zgodovina njegovega življenja ena sama trnjeva pot, — katero je nastopil že kod mlad junak, — ki je pripravljen za blagor svoje domovine prenesti vsako žrtev, — kar nam je živa priča sedaj on sam, — ko se ni bal v največjem neurju storiti in izvršiti svoje službene dolžnosti!

Pisma naših iz tujine.

Ferme la Verville, Francija, jul. 21.
Gospod urednik!

Hvalen bodi Jezus Kristu! To je naš prvi glas i pozdrav, z šterim običemo vas, prečastiti g. urednik i se vam zahvalimo za redno pošiljanje Novin. Gda je v roke dobimo, se nam srce razveseli. Bog vam plačaj trude, štere mate za nas izseljence. Z Gjörekom sva romala v Lurd. Vnožina naroda je bila tu iz vseh krajov zemle, posebno Nemci, Angleži, Amerikanci, Belgijci, Španjolci, Francuzi, šterih je bilo jako dosta. Iz versailleske pušpekije jih je bilo 1200 i samo betežnikov je pripelao posebni vlak 150. Pri dvajsetih oltaraj so se slüžile od pete zajtra do poldneva nepretrgano svete meše. Vsi smo prosili Marijino pomoč, ki je naša dobra mati. Kda sem podpisani Nerad molo iz slovenske knige, so poleg mene klečali en duhovnik. Gda sem knigo zapro, so me pitali, odkod sem. Kda sem njim razložo, so postali jako veseli, bili so izseljaniški duhovnik, Zupančič Valentin. Spovedali so naj z Gjörekom, potem so naj pripelali k skupini slovenskih romarov, ki jih bilo okoli 20, vsi dobri Kranjci. Meli smo zdaj skupne pobožnosti v slovenskom jeziki, celo križno pot smo opravili i spevali: Pridite vse stvari. Krasna je bila rimska procesija, štera je trpela poldruogo vüro večer do desete i štere smo se vdeležili z gorečimi svečami. Počastili smo tüdi brlog sv. Marije Magdalene, kde se je ta duša pokorila za svoje grehe i postala po pokori velika svetica. Razjokala sva se, gda sva se ločila od dobrega duhovnika, ki so naj obiskali v tujini. Vzemite za dar razglednico, ki vam jo pošilava za spomin iz najnoga romanja v Lurd. (Bog plačaj! Vrednik.) Z cele farne vas pozdravimo i vam naznanjamo, da vas radi mamó, vsi smo sinovje Slovenske krajine. Pozdravimo tüdi vse svoje domače, stariše brate, sestre, jaz nevesto, vso rodbino i celo črensovsko faro: iz Črensovec: Nerad Martin, Kovač Štefan, Gjörek Jözef, zdaj na G. Bistrici; z Trnja: Krampač Martin i žena Treza, Žalig Marija; Kolenko Štefan iz Žizkov, Horvat Aleksander iz Stanjovec pa Boltžar Franc iz Vaneč, oba evangeličanca, z šterima živemo v najlepšem prijateljstvu, kak bratje. Pozdravimo celo Slovensko krajino, naše žene i deco, naše duhovnike i vse poznanke. Vsem vam naznanjamo našo želo: Nazaj, nazaj v Slovenski kraj, Kde je veseli naš rojstni kraj!

— : —
Pošilam pozdrave svojimi duhovnomi oči, preč. g. Klekl Jözefi. Milost našega Gospoda Jezusa naj bo z Vami! Že dolgo časa se ne sem oglašila pri Vas preč. gospod. Zdaj Vam napišem nekaj žalostnoga iz te mrzle tujine. Vi, dragi Slovenci, ste mejj jepi

Njegovi domači so dali prepeljati njegovo truplo v domači kraj, ki ga je tako ljubil. — 30. junija zvečer je zadnji vlak pripeljal dragega pokojnika, da ga domača rodna zemlja sprejme v svoje hladno naročje. Njegov pogreb je bil nad vse časten. 20 duhovnikov ga je spremljalo na njegovi zadnji poti. Kako tudi ne! Saj je bil vedno veren katoliški mož, ki je svoje versko prepričanje kazal tudi na zunaj. Ko je živel dolga leta med tuje vernimi sobratji, jim je mnogokrat pripovedoval o svoji domovini, o svojih verskih običajih, ki jih je vedno opravljal. Njegov krasen pogreb je pričal vsem, kako je bil pokojnik priljubljen. Nešteta množica ljudstva je počastila nepozabnega ljubljenca ter s solzami pokropila njega, ki ne bo nikoli izbrisan iz spomina naših src. — Med cvetje in rože je bil položen. Številni venci, zelenja in cvetja so ga pokrili. — On pa je zasanjal tih in nem, sredi naše brezmejne bolesti. . . do zadnjega dne. . .

Končal ti svoje mlado si življenje, prepolno upov, sladkih nad, odšel od nas si brez slovesa, ko cvetela ti življenja, najlepša je spomlad, vendar tvoj duh živi — med nami biva, in bo do konca naših dni, in duša tvoja rajski san uživa, med nami večno tvoj spomin živi!

god Sv. Olt. Svestva ali Telovo. Bili ste veseli, kak ftice pod nebom. Tü v Franciji smo te god obslüžavali v nedelo, 14. junija. Jaz sem se tüdi z mojev sestrov poklonila Gosposi Jezuzi. Redile sva lepe rožice i en lepi oltar Srca Jezusovoga. Tak lepi i veseli den je bio, čeravno nas je dopoldne 10 vüra močno razžalostila. Tak z veseljom smo čakali pri našem oltari z gospodarom na procesijo, da bi dobili sv. blagoslov. Bili sta pa dve procesiji, najmre edna tüdi komunisticna, ki je prišla z godbov i mela pri sebi dekile v rdečoj obleki, ki so pobirale peneze. Moj gospodar, ki je pravi katoličanec, star že 56 let, si je brisao svoje skuzne oči, tak ga je bolelo srce, gda je vido kak so divjali mimo našega oltara, šteroga sva midve z sestrov lepo okinčile. Nosili so velike bele križe iz desek vküp zbite, kak so nam v šoli pripovedovali g. vučiteo od starih poganov. Že ob 10 vüri so divjali, procesija z Oltarskim Svestvom pa je prišla ob 11 vüri. Biff smo na pol mrtvi, kda smo vidili to divjačino. Ne morem Vam napisati, kak je vse to bilo žalostno. Predragi Slovenci! Molte Boga, naj lübi Jezus pomaga Franciji, da se ne da cela zapelati od prave strani, naj ostane pri pravoj veri Jezusovoj. Francija je lepa, bogata krajina, ali vsi se ščejo obrniti na levo.

Zahvalim se Vam, preč g. vrednik za redno pošiljanje Novin i Mar. Lista. To mi je v tujini največše veselje, ja, to so mi svete reči. Ščem ešče nadalje ostati Vaša naročnica i pošilam tüdi peneze, 12 Din. na stari dug, 100 Din. na novo, ostanek pa na čast malo sv. Treziki, naj moja lüba mati ešče dugo živejo. Pošilam lepe pozdrave svojim dobrim starišom, ki so mi vsikdar v misli i molim za nje, pozdravim nadale častito Gračko duhovščino, celo faro, g. kantora i moje prijateljice pesmarce, mojo botrino, krstno i fermansko pa tüdi mojo rojstno ves, Vidonci. — Anica Bernjak iz Vidonec v Franciji.

— : —
Pozdrav pošila: Kovačič Mihajl z Raščic, Francija vsem duhovnikom Slovenske krajine i celoj beltinskoj fari, svojoj materi, ženi, sestri, vredniki Novin. Zahvali se za Novine, štere ga jako veselijo, ar je več naših lüdi tam i njim zna kaj povedati iz našega kraja. Ide lejko vsako nedelo k sv. meši, tüdi sestra je prišla v dobro mesto, ženi je naročo, da doma včas plača Novine.

Pozdrav mladencia Glavač Franca v Gančani, z šterim je Prezvišenoga knezoškofo razveselilo pri firmi.

Zvonovi veselo so pesem zapeli, Prezvišenemu knezu na čast, vse verno ljudstvo v molitev zajeli, ko ti Vladika prihajaš med nas. V naši župniji bodi pozdravljen, saj Ti si od Boga postavljen, za nadpastirja sam izbran. Prinašaš med nas dar čiste resnice, ljubezni, miru in božje pravice. Oj Prezvišeni, Bog Vas živi, da dolgo zdravi in veseli bi nad nami vladali.

Pošta.

Števanec Martin, Bratonci. Osebno smo se zavzeli na višjem mesti. Sporočite nam, kakša rešitev je prišla. — Kovač Anton, Knežovo. Naslov spremenili po vašoj želi. Mislimo, ka zdaj vse redno bodete dobili. Če nebi, nam taki javite, tüdi na pošti pozvedite, kama so zatepli vaše Novine, redno smo je poslali. — Donša Štefan, Francija. Novine smo zato stavili, ka so priše nazaj Pozvedite na pošti, zakaj so vam je ne izročili. Zdaj je znova pošilamo — Gerencer Martina domači. Vašega Novine so priše nazaj iz Francije. Naznanite nam njegov novi naslov. Novine so plačane. — Nemeč L. Küpšinci. Navodila po razumljivoj domačoj reči napišite za Novine i nam dpošlite. — A. V. Bled. Gda nam pošlete celo stvar, te jo začemo objavlati. To je uredniški zakon, ki ga nikak ne smemo prelomiti i prestopiti. — VSEM, KI SO ZAOSTALI Z NAROČNINOV! Pol leta je minolo. V tiskarni smo prezaduženi. Tiskarna nemre delavce izplačivati, ar njej tüdi mi nemremo plačati, ar nemamo s kem. Zato se obračamo do vas dragi naročniki, ki ste ešče ne poravnali letošnje naročnine i ki ste ešče v zaostanki od drugih let, da nam taki poravnate naročnino, da tak lahko dobijo delavci svojo krvavo zaslüženo plačo.

Službena naznanila.

Popravnizpiti na državni gimnaziji v Murški Soboti se bodo vršili po sledečem razporedu: 25. avgusta ob 8. uri pismeno iz slovenščine za redne učence in privatiste; privatisti pišejo istega dne še srbohrvasko, oziroma francosko, nemško in matematično nalogo. Redni učenci ustno: 26. avgusta ob 8. uri I. a in III. a; ob 15. uri II. a in III. b; 27. avgusta ob 8. uri II. b; ob 15. uri I. b. Privatisti bodo delali ustne popravnizpite 28. avgusta od 8. ure dalje. Popravni izpit nižjega tečajnega izpita se bo vršil 29. avgusta od 8. ure dalje za redne učence in privatiste. Vsi učenci morajo biti ob določenih urah na zavodu. Vpisovan je bo za I. razred 2. septembra, za ostale razrede pa 3. septembra; oba dneva od 9. do 11. ure. Enak razpored je tudi na oglasni deski v gimnazijski veži. — Raynatejstvo.

Volilni imeniki. V smislu § 5 zakona o volilnih imenikih morajo občinske uprave izvršiti uradoma vsako leto od dne 1. do 31. oktobra 21. januarja popravke volilnih imenikov in jih najkasneje do 5. februarja dostaviti pristojnim sodiščem v potrditev. Potrjeni volilni imeniki ostanejo v smislu § 8 cit. zakona stalno razgrnjeni pri občinah in sodiščih. Z dnevom razgrnitve začne reklamacijska doba, ki v smislu § 15 cit. zakona poteče 15 dan od dne, ko je občinska uprava objavila volitve v smislu § 31 zakona o občinah. Prednje povdarjam vsled tega, ker se je v mnogih občinah uveljavilo zmotno naziranje, da je reklamacijska doba omejena na 15 dnevni rok § 15 zakona o volilnih imenikih, da se smejo torej reklamacije vlagati samo v času, začnši z dnem objave občinskih volitev (§ 31 Z. O.) pa do 15. dne po izvršeni objavi. Reklamacijska doba traje torej neprekinjeno od dne, ko je pristojno sresko sodišče v mesecu februarju potrdilo volilni imenik in ga je občina v smislu § 8 stalno razgrnila, pa do dne 31. decembra, odnosno do 15. dne po objavi volitev. Ne morejo se reklamacije vlagati v času od 1. do 31. januarja, ki je določen po § 5 zakona o volilnih imenikih za uradno popravljanje volilnih imenikov po občinah in pa v mesecu februarju, kolikor so v tem mesecu s potrditvijo volilnih imenikov zaposlena sreska sodišča. Vsako reklamacijo, vloženo v času od dneva razgrnitve potrjenih volilnih imenikov do 31. decembra, mora rešiti občinska uprava v smislu § 11 cit. zakona v 5 dneh in jo je v smislu § 13 istega zakona v dveh dneh po preteku pritožbenega roka uradoma poslati sreskemu sodišču v oceno z vsemi spisi vred, ki se nanašajo na njo. Pod spisi je razumeti vlogo reklamanta, od njega priložena dokazila in odločbo občinske uprave ter event. njena dokazila, nikakor pa ne volilnega imenika, ki mora ostati pri občini, ker bi bilo sicer iztrgano temeljno načelo zakona o volilnih imenikih, da mora biti isti pri občini stalno razgrnjen volilcem na vpogled. Šele, ko sodišča vrnejo reklamacijske spise s svojimi odločbami, ki so v smislu § 13 izvršene, vpišejo občine nastale spremembe v svoje volilne imenike. Poleg popravkov, ki se izvršijo po inicijativi strank, smejo občine v smislu § 10, zadnji odstavek, izvršiti popravke v volilnih imenikih tudi uradoma. V teh primerih pa morajo svoje odloke, s katerimi so se odredili popravki, utemeljiti s polnoveljavnimi dokazi. Glede predložitev takih odločb sreskim sodiščem je enako uporabljati zgoraj cit. odredbe. Iz prednjih ugotovitev izhaja, da morajo biti volilni imeniki po voliških urejeni in od pristojnih sodišč potrjeni najkasneje na dan objave volitev po občinskih upravah, ker bi bili sicer volilni upravičenci na nadopusten način prikrajšani v svojih reklamacijskih pravicah s tem, da se jim 15. dnevni reklamacijski rok po objavi volitev reducira. — Sreski načelnik: Dr. BRATINA s. r.

Banque S. Baruch et Cie, 11. Rue Auber 11. Paris - 9 e.

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrš vse bančne posle najkolančneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice. 24-18